

Arrest

nr. 51 185 van 17 november 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 30 september 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het bevel van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. VAN CUTSEM, die *loco* advocaat H. MULENDA verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker, die beweert staatloos te zijn, bevindt zich sedert 1985 in België en maakt gebruik van verscheidene aliansen.

In de periode 1985 – 1998 wordt verzoeker meermaals aangetroffen in België in illegaal verblijf, wordt verzoeker meermaals veroordeeld tot een gevangenisstraf wegens diefstal, heeft verzoeker het voorwerp uitgemaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en heeft verzoeker zich vluchteling verklaard, waarop aan verzoeker een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven.

Op 1 juli 1998 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 24 september 1998 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 30 september 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevestigende beslissing van weigering tot verblijf.

Op 29 juni 1999 wordt verzoeker aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 3 februari 2004 wordt verzoeker in België aangetroffen in illegaal verblijf en neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 31 maart 2005 verklaart verzoeker zich vluchteling.

Op 30 mei 2005 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek tot Duitsland op basis van artikel 16.1.e van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 22 juni 2005 stemmen de Duitse autoriteiten in met de terugname van verzoeker.

Op 29 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Op 29 juni 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken tevens de beslissing tot het vasthouden in een welbepaalde plaats.

Op 5 juli 2005 wordt verzoeker overgedragen aan Duitsland.

Op 2 juni 2006 wordt verzoeker in België aangetroffen in illegaal verblijf naar aanleiding van een administratieve controle en neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 2 mei 2007 wordt verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Dendermonde.

Op 7 november 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 november 2007 wordt verzoeker voorlopig in vrijheid gesteld.

Op 18 november 2007 wordt verzoeker administratief weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het gesloten centrum voor illegalen te Merksplas.

Op 26 november 2007 richten de Belgische autoriteiten een terugnameverzoek tot Duitsland op basis van artikel 16.1.e van de Dublin-II-Verordening.

Op 29 november 2007 gaan de Duitse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 4 december 2007 wordt verzoeker overgedragen aan Duitsland.

Op 3 april 2009 wordt verzoeker aangehouden en opgesloten in de gevangenis van Lantin.

Op 4 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 4 mei 2009 wordt verzoeker in vrijheid gesteld.

Op 4 mei 2009 wordt verzoeker administratief weerhouden door de Dienst Vreemdelingenzaken in het gesloten centrum voor illegalen te Vottem.

Op 4 mei 2009 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot overdracht van verzoeker tot Duitsland op basis van een bilaterale overeenkomst.

Op 13 mei 2009 gaan de Duitse autoriteiten akkoord met de terugname van verzoeker.

Op 17 juni 2009 wordt verzoeker in België aangetroffen in illegaal verblijf naar aanleiding van een administratieve controle en neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 19 september 2010 wordt verzoeker opnieuw aangetroffen in illegaal verblijf naar aanleiding van een administratieve controle.

Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit bevel is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt.

“REDEN(EN) VAN DE BESLISSING:

- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: *verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument.*
- artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 5°: *werd door Nederland en Zwitserland (N0000000371285 en H0000000237762) ter fine van weigering van toegang gesignaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang van behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen;”*

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek van verzoekende partij om de kosten ten laste te leggen van verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. Inzoverre verzoeker in het verzoekschrift verzoekt dat het Frans wordt gebruikt als proceduretaal, dient het volgende te worden opgemerkt.

Artikel 39/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“Behoudens wanneer de taal van de procedure is bepaald overeenkomstig artikel 51/4, worden de beroepen behandeld in de taal die de diensten waarvan de werking het ganse land bestrijkt krachtens de wetgeving op het gebruik van de talen in bestuurszaken, moeten gebruiken in hun binnendiensten. Indien die wetgeving het gebruik van een bepaalde taal niet voorschrijft, geschiedt de behandeling in de taal van de akte waarbij de zaak bij de Raad werd ingediend.”

De proceduretaal is *in casu* niet bepaald overeenkomstig artikel 51/4 van de Vreemdelingenwet. De zaak dient dus voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te worden behandeld in de taal waarvan

de wet het gebruik oplegt aan de administratieve overheid waarvan de beslissing wordt aangevochten, i.e. deze waarin de beslissing is gesteld (*cfr.* RvS 17 april 2002, nr. 105.632).

De *in casu* bestreden beslissing is gesteld in het Nederlands, bijgevolg kan niet worden ingegaan op de vraag van verzoeker.

Overeenkomstig artikel 39/18 van de Vreemdelingenwet staat het verzoeker wel vrij om voor zijn akten en verklaringen de taal te gebruiken welke hij verkiest.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verwerende partij werpt een exceptie van gebrek aan belang op omdat een eventuele schorsing en/of nietigverklaring van het bestreden bevel niet belet dat verzoeker onder de gelding valt van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2009. Verwerende partij wijst erop dat verzoeker heeft nagelaten tegen laatst genoemd bevel om het grondgebied te verlaten beroep in te stellen zodat dit bevel definitief is geworden en nog steeds uitgevoerd kan worden. Verwerende partij is van mening dat verzoeker aan dit bevel vooralsnog gevolg zou dienen te geven.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 118) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip 'belang' kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198-413).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 20 september 2010 blijkt dat verzoeker geseind staat in het SIS-systeem op vraag van Zwitserland en Nederland. Dit element werd nog niet vermeld in het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 juni 2009. Hieruit kan afgeleid worden dat verzoeker in de periode 17 juni 2009 – 20 september 2010 mogelijks het Schengengrondgebied verlaten heeft waardoor verzoeker uitvoering zou hebben gegeven aan dit bevel om het grondgebied te verlaten. Huidig bevel om het grondgebied te verlaten wordt bijgevolg *in casu* niet beschouwd als een herhaald bevel om het grondgebied te verlaten en verzoeker heeft belang bij het aanvechten ervan.

De exceptie van verwerende partij is ongegrond.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, dewelke een adequate motivering veronderstelt gebaseerd op reële feiten. Bij citering van de motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker hiermee niet akkoord te kunnen gaan. Verzoeker houdt voor dat hij deel uitmaakt van "*les gens du voyage*" en stelt dat zijn leven kan worden samengevat als een lange en pijnlijke internationale zwerftocht. Verzoeker geeft aan te zijn geboren in ex-Joegoslavië, doch stelt er nooit te zijn geregistreerd. Verzoeker houdt voor staatloos te zijn omdat geen enkele staat hem erkent als zijn onderdaan. Verzoeker voert aan dat het hem per definitie onmogelijk is om voor de dag te komen met een identiteitsdocument en stelt zelfs geen paspoort voorzien van een visum te kunnen voortbrengen. Verzoeker geeft toe door zowel Zwitserland als Nederland te hebben gereisd en verondersteld te zijn signaleerd tijdens wegcontroles. Verzoeker is van mening dat het feit dat hij staatloos is niet in overweging werd genomen en betwist formeel dat hij zou hebben verklaard de Servische nationaliteit te hebben. Verzoeker acht de bestreden beslissing bijgevolg niet correct gemotiveerd.

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen en dat de formele motiveringsverplichting de overheid verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Verwerende partij meent dat de juridische en feitelijke overwegingen opgenomen in de bestreden beslissing verzoeker toelaten te achterhalen om welke reden hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. Verwerende partij stelt tevens dat duidelijk het determinerende motief wordt vermeld op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen. Verwerende partij haalt hierbij artikel 7, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet aan en citeert de bestreden beslissing. Verwerende partij laat bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad gelden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel wordt geviseerd en stelt dat dit volstaat als motivering in rechte en in feite van het bevel zonder dat de gemachtigde van de staatssecretaris daarbuiten gehouden is nog andere motieven aan te brengen.

4.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. *In casu* dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing bevat tevens een motivering in feite, met name dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, dat verzoeker geen geldig nationaal identiteitsstuk bezit en dat verzoeker door Nederland en Zwitserland werd geseind. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Deze motieven zijn tevens afdoende. De schending van de formele motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Uit het middel blijkt dat verzoeker kritiek uit op de inhoud van de bestreden beslissing, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De bestreden beslissing steunt op twee evenwaardige motieven, die elk afzonderlijk de bestreden beslissing kunnen schragen. De determinerende motieven van de beslissing zijn immers gelegen in de volgende vaststellingen: *“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig identiteitsdocument”* en *“artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 5°: werd door Nederland en Zwitserland (N0000000371285 en H0000000237762) ter fine van weigering van toegang signaleerd in de staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een*

verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd en die een verbod van toegang van behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen". De Raad merkt op dat verzoeker deze vaststellingen niet betwist. Verzoeker voert echter wel argumenten aan met betrekking tot de omstandigheid dat hij staatloos zou zijn. Deze grieven van verzoeker tasten op zich niet de pertinentie van de motivering van de bestreden beslissing aan.

Artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag; kan de minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan 3 maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
(...)

5° wanneer hij, ter fine van weigering van toegang, gesignaleerd is, overeenkomstig artikel 3, 5°;
(...)"

Artikel 3, 5° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"Behoudens de in een internationaal verdrag of in de wet bepaalde afwijkingen, kan door de met de grenscontrole belaste overheden worden teruggedreven, de vreemdeling die zich in een van de volgende gevallen bevindt:

(...)

5° wanneer hij ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in de Staten die partij zijn bij de Uitvoeringsovereenkomst van het Akkoord van Schengen, ondertekend op 19 juni 1990, hetzij omdat zijn aanwezigheid een gevaar uitmaakt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, hetzij omdat hij het voorwerp heeft uitgemaakt van een verwijderingsmaatregel die noch ingetrokken noch opgeschort werd, die een verbod van toegang behelst wegens overtreding van de nationale bepalingen inzake de binnenkomst of het verblijf van vreemdelingen;
(...)"

Verzoeker voert aan staatloos te zijn omdat geen enkele staat hem erkent als zijn onderdaan. Verzoeker geeft aan dat het hem bijgevolg per definitie onmogelijk is om voor de dag te komen met een identiteitsdocument en stelt zelfs geen paspoort voorzien van een visum te kunnen voortbrengen. Verzoeker is van mening dat het feit dat hij staatloos is niet in overweging werd genomen en betwist formeel dat hij zou hebben verklaard de Servische nationaliteit te hebben.

De Raad wijst verzoeker erop dat hij niet aangetoond heeft staatloos te zijn. De bewijslast inzake staatloosheid komt toe aan de vreemdelingen die stellen geen nationaliteit te bezitten. Zij moeten dus bewijzen dat zij de nationaliteit, die zij bezaten door hun geboorte, verloren hebben, of dat zij er nooit één hebben gehad. Daarenboven moet een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg gevoerd worden, vooraleer men als staatloos erkend wordt. Behoudens in heel duidelijke gevallen wordt men van deze verplichting vrijgesteld. *In casu* beperkt verzoeker zich tot het uiten van de loutere bewering staatloos te zijn, doch laat na dit aan te tonen. Tevens blijkt nergens uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker als staatloze werd erkend en verzoeker brengt evenmin gegevens aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij dit statuut heeft verkregen. Aldus toont verzoeker niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeert om een reisdocument te verwerven.

Vervolgens dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° en 5° van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoeker niet in het bezit is van een paspoort en naar het feit dat verzoeker geseind is door Zwitserland en Nederland en dat verzoeker dit niet betwist in zijn verzoekschrift. Het bestreden bevel is bijgevolg genomen ten gevolge van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en de internationale signalisatie van verzoeker. Verzoekers beweerde staatloosheid vormt geen beletsel voor verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat verwerende partij bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet in feite niets anders vaststelt dan een situatie die door dat artikel vermeld wordt. Dergelijke vaststelling dat één van de situaties

vermeld in artikel 7 van de Vreemdelingenwet zich voordoet, volstaat op zich als motivering in rechte en feite van het bevel, zonder dat verwerende partij gehouden is daarbuiten nog andere motieven aan te brengen. Dergelijke vaststelling door verwerende partij doet geenszins uitspraak over een recht op verblijf in België, noch betreft de bestreden beslissing de beweerde staatloosheid van verzoeker. De blote bewering dat verzoeker staatloos zou zijn, maakt niet dat verzoeker zonder meer toegelaten moet worden tot verblijf op het Belgische grondgebied en stelt verzoeker niet vrij van de verplichting om te beschikken over de geldige binnenkomstdocumenten, zoals vooropgesteld in het artikel 2 van de Vreemdelingenwet. Dienvolgens valt niet in te zien waarom verwerende partij de door verzoeker aangebrachte elementen, met name de omstandigheid dat hij staatloos zou zijn, zou moeten betrekken in de motivering van de thans bestreden beslissing.

In het kader van huidige bestreden beslissing worden de feitelijke en juridische motieven erin weergegeven, en diende de gemachtigde van de staatssecretaris geen motieven op te nemen inzake de beweerde staatloosheid van verzoeker. Verzoeker maakt met zijn betoog op generlei wijze aannemelijk dat de motivering niet afdoende zou zijn. Het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris volstaat niet om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris hem op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze bevel heeft gegeven om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en Bijlagen, ondertekend op 28 september 1954 te New York en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag). Verzoeker meent in dezelfde situatie te verkeren daar hij noch de Servische nationaliteit, noch de nationaliteit van een andere staat van ex-Joegoslavië bezit.

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de bewijslast inzake de staatloosheid toekomt aan de vreemdelingen die stellen geen nationaliteit te bezitten. Verwerende partij verduidelijkt dat deze vreemdelingen moeten bewijzen dat zij de nationaliteit, die zij bezaten door hun geboorte, verloren hebben of dat zij er nooit één hebben gehad. Daarenboven wijst verwerende partij erop dat een procedure voor de rechtbank van eerste aanleg gevoerd moet worden vooraleer men als staatloze kan worden erkend.

4.2.3. Waar verzoeker de schending van artikel 1 van het Staatlozenverdrag aanvoert en waar hij toelicht dat hij noch de Servische nationaliteit, noch de nationaliteit van enige andere staat van ex-Joegoslavië bezit en verzoeker hierbij lijkt aan te geven dat hij om deze reden niet van het Belgische grondgebied kan worden verwijderd, dient het volgende opgemerkt te worden.

Artikel 1 van het Staatlozenverdrag definieert slechts welke vreemdelingen als staatloos dienen beschouwd te worden. Nu in de bestreden beslissing slechts een standpunt ingenomen wordt over de verblijfsstatus van verzoeker en niet omtrent zijn bewering dat hij staatloos zou zijn, kan geen schending van deze verdragsbepaling vastgesteld worden. In de mate waarin verzoeker hierbij lijkt voor te houden dat hij niet kan worden verwijderd van het Belgische grondgebied, toont verzoeker evenmin een schending van artikel 1 van het Staatlozenverdrag aan. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoeker geen vonnis voorlegt waaruit zijn status van staatloze zou blijken.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1955 (hierna: EVRM).

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij bij verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat verzoeker concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten dient aan te brengen teneinde aan te tonen dat artikel 3 van het EVRM zou zijn geschonden en dat een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden op zich niet volstaat. Verwerende partij stelt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij staatloos zou zijn en dat verzoeker bijgevolg een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk maakt.

4.3.3. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het EVRM en benadrukt daarbij dat hij staatloos is en hij bijgevolg geen paspoort of doorlaatbewijs kan verwerven daar geen enkele staat hem aanvaardt. Verzoeker stelt dat het voor hem dus niet mogelijk is om het Belgische grondgebied te verlaten. Verzoeker houdt voor dat hij *'un réfugié sur orbite'* zou worden en dat de houding van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid voor hem een psychologische foltering vormt.

Verzoeker beperkt zich tot de blote bewering dat hij staatloos is, doch laat na het bewijs te leveren dat hij niet over een nationaliteit beschikt, laat staan dat hij als staatloze zou zijn erkend door de rechtbank van eerste aanleg, het in België bevoegde rechtcollege. De omstandigheid dat noch Servië, noch andere staten van ex-Joegoslavië, verzoeker zouden erkennen als onderdaan, laat niet toe zonder meer te besluiten dat hij staatloos zou zijn en geen gevolg zou kunnen geven aan het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad benadrukt dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat verzoeker moet doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, hij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Hij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Hij moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977). *In casu* dient opgemerkt te worden dat de bewijslast inzake staatloosheid toekomt aan de vreemdeling die stelt geen nationaliteit te bezitten. Zoals hoger al uiteengezet, blijkt dat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel verzoeker zijn staatloosheid niet bewijst. De omstandigheid dat verzoeker staatloos zou zijn, houdt niet in dat hij niet kan worden uitgewezen, noch heeft de eventuele vaststelling van de staatloosheid tot gevolg dat verzoeker tot een verblijf dient te worden toegelaten. Immers, artikel 7 van de Vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin aan een vreemdeling bevel kan worden gegeven om het grondgebied te verlaten. Er dient opgemerkt te worden dat verzoeker de motivering van het bestreden bevel niet op goede gronden betwist, noch toont verzoeker aan dat een onderzoek van zijn persoonlijke situatie, meer bepaald zijn beweerde staatloosheid, verwerende partij zou brengen tot het nemen van een andere beslissing. Verzoeker toont niet aan zich niet op legale wijze naar het buitenland te kunnen begeven, daar niet werd aangetoond dat hij nergens een legaal verblijf meer zouden hebben. De blote beweringen inzake zijn onverwijderbaarheid en het risico in een *"orbit-situatie"* terecht te komen, tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het treffen van de bestreden beslissing de door verzoeker aangehaalde bepalingen en beginselen geschonden heeft. Verzoeker moet *"concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen"* (RvS 20 mei 2005, nr. 144 754), wat hij *in casu* niet doet. Evenmin wordt bij een loutere bemerking betreffende een *"psychologische foltering"* als gevolg van de bestreden beslissing op een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt. Het betoog van verzoeker is gericht op zijn repatriëring, doch deze kan niet afgeleid worden uit de bestreden beslissing. Zelfs een mogelijke onverwijderbaarheid houdt niet in dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan gegeven worden indien vastgesteld wordt dat verzoeker illegaal in België verblijft. De bestreden beslissing strekt er toe vast te stellen dat verzoeker illegaal in het land verblijft en geeft aan dat hij het Schengengrondgebied dient te verlaten. Bijgevolg toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET